PLAVO JE PLAVO

Plavo je plavo, kaže mi tata, a u plavom ima plavog, a u tom plavom što ga ima u plavom ima još plavog, a u tom još plavom ima još još plavog, a u tom još još plavom ima još još još plavog, a sve skupa je crveno pa na tuđe.

TAMO NEKI ČOVEK

Tamo neki čovek nije imao to što nije imao i jedan koji nije imao ništa, i nije mogao da napravi da bude da ne bude tako, pa je seo na voz, pa onda na brod i otišao u Mičigen.

Narod je plakao i patio, i bilo je tužno kao tužno, i narodu je bilo žao, ali narodu nije bilo žao čoveka koji je otišao, narodu je bilo žao čoveka koji nije otišao.

PUTUJUĆI U POLA SVETA

Putujući u pola sveta čovek iz polovičnog društva poneo je pola špila karata u jednoj polovini zadnjeg džepa, a nije imao majku da ga isprati i da tužna kuku-kuku kuka, i zato je stigao, kazna ga je stigla, u ceo svet, i u celom svetu je video da cvetaju bandere svakog dana dva puta dnevno, i video je da niču zubi krezubim bokserima, i video je raj, i video je da nema žica obloženih plastičnom masom, onih žica za mikro mikrofon, i video je vladara u tramvaju kako ustupa mesto majci sa detetom, i video je bazen sa Golfskom strujom u dvorištu kuće jednog autolakirera, i više nije hteo da se vrati u polovično društvo, a pisali su mu da sada i u polovičnom društvu cvetaju bandere svakog dana dva puta dnevno i tome slično, a pre mu nisu pisali nego su mu govorili usmeno još dok nije pošao, i baca zrna šibice hoću-neću-hoću-neću da se vratim, i neće da se vrati.

TAKO JE TO POČELO

Tako je to počelo, a još se nije završilo. Dva brata su se bum-bum i nisu sahranjena na dva različita groblja, a treći je umro od smeha, a četvrtog je pogodila kap rose u pola noći, a peti je živ i zdrav i nema obe noge pa je ćopav u obe noge, a roditelji su u avangardnom robovanju zemlji i mirišu cveće, i priča se sada da će petoro braće da istuku komšiju.

REKA

Hoćete da skrenete reku, polja da natopite i žitom potomstvo da dižete, hoćete plodnost neplodnog kraja, o nerazumni!

Ta reka teče pravo, i pravo mora teći, a žito vaše neka raste i bez nje, a potomstvo vaše neka raste i bez žita, tako je sudeno i promeni čas nije, sada je reka za sportski ribolov nužna.

JEDNA DO DVE REČI

Imam da kažem jednu do dve reči: sve klizi niz imalin. Vidim najpre brdo i na brdu čoveka, onda ne vidim čoveka, vidim brdo, pa vidim brdo kako pada, pa se prevrće na stomak, i onda vidim da je katastrofa, ali ne vidim onog čoveka, a bio je zaista na vrh brda i verujem da mu je počelo ispod nogu da se mrda, gde je?

Evo me, kaže mi iza leđa, a onaj gore sam bio ja, u stvari, nisam bio ja, onaj gore je bio on, ja sam ga poslao da me zameni gore, uvek je želeo da bude gore, i ispunio sam mu želju, i bio je gore, a ja ću da idem na drugo brdo.

SATIRIKONJ

STAVOVI JEDNOG KERA

● Aktuelni razgovor o ishrani kerova i funkciji kičmenih pršljenova

Posetio sam druga Kera, najistaknutiju domaću životinju. Primio me je s razumljivim nepoverenjem. Prelistao je svoj album sadašnjih i potencijalnih gazda i zaključio da nema razloga da mi posveti ni trunku pažnje. Tek pošto sam mu dozvolio da oglode jednu meni nepotrebnu kost, pristao je na razgovor.

JA: Druže Keru, da li se može živeti od glodanja kostiju?

KER: Naravno. U savremenom tempu života ishrana treba da bude što jednostavnija. I mogu da vam kažem da je svaki moj uspeh vezan za neku dobro oglodanu kost.

JA: Šta smatrate svojim najvećim uspehom?

KER: On je, takode, vezan za koske, ali to je uspeh naučne prirode. Dugo sam se bavio proučavanjem funkcije kičmenih prúljenova u životu čoveka i, s druge strane, mogućnosti za upotrebu istih u ishrani kerećeg roda. Došao sam do sledećih rezultata: lišavajući se tih nepotrebnih koščica, čovek se osposobljava za uspešniju borbu za svoju linču dobrobit i sreću, a nama, kerovima, stvara ogromni potencijal hrane, i za moju generaciju i za buduća mnoga pokolenja. Moje gazde ova naučna otkrića smatraju genijalnim i ja ne vidim razloga da se ne složim s njima.

JA: Koliko sam mogao da shvatim, Vaša naučna istraživanja odnose se na čovekovu kičmu. Da li ste nešto pokušavali sa kerećom?

KER: Pokušavao sam, ali brzo sam odustao. Kereća kičma je drukčijeg sastava. Njenim vađenjem ništa ne bi dobio ni čovek ni ker. Uostalom, moram priznati, kerovi nikad nisu bili ukusna hrana.

JA: Budite ljubazni, pa bliže objasnite razliku između čovekove i kereće kičme.

KER: Čovekova kičma ne odgovara savremenim društvenim kretanjima, nedovoljno je elastična. Moja osnovna teza je — vraćanje čoveka u četvoronožni položaj. Moja kičma mi omogućava da trčim sa četiri noge, a čovek je kičmom ograničen samo na dve. A priznaćete da se sa četiri noge brže ide napred.

JA: Dobro, ali neki ljudi i bez primene Vaših otkrića postižu očigledne uspehe medu kerovima . . .

KER: Ne zaboravite na dijalektičku istinu da i različiti kičmeni sistemi mogu da saraduju na nekim poljima i, shodno tome, da u medusobnim odnosima postižu izvesne uspehe.

JA: Da predemo sada na drugu temu. Kakav je Vaš doprinos društveno-političkom životu sredine u kojoj živite?

KER: Na svim sastancima društveno-političkih i samoupravnih foruma čiji sam član aktivno mašem repom. Ako mi neko stane na rep, onda diskutujem.

JA: Zašto lajete na karavane kad oni ionako prolaze?

KER: Ne smemo dozvoliti da problemi prolaze pored nas a da ne diskutujemo o njima.

JA: Kad ste tako aktivno principijelni, zašto Vas onda povremeno vezuju lancima? Da nije to u vezi s onom narodnom — „nije keru verovati"?

KER: Narod nikad nije pokazivao dovoljno razumevanja za svoje najbolje kerove. Ali, ja verujem u moje gazde, jer su one uvek bile iznad naroda. Vezuju me da bi me sačuvali od povremenih društvenih potresa. Ja verujem svakom od mojih gazda, kao što verujem svakom keru.

JA: S tim u vezi, kažu da su kerovi najveći karijeristi medu ljudima . . .

KER: Ja ne znam šta znači to — karijerista. Mi, kerovi, se ne izražavamo tako uvijeno. Ja svakog kera zovem ker i svakog gazdu gazda.

Time je drug Ker završio ovaj aktuelni razgovor.

Osetio sam da sam iscrpen. Zaključio sam da, što se mene tiče, nisam naročito mudro postupio dajući drugu Keru, pre početka razgovora, onu naizgled nepotrebnu kost. Čovek nikad nije siguran kad mu je koja kost suvišna i kad će mu koja zatrebati u životu.

Ali, šta se tu može. Dobar ker ima svoju cenu.

A. KAMEN